

огляду на сказане, педагогічний аналіз процесу виховання соціально занедбаних дітей в умовах школи-інтернату не буде достатнім, якщо поза увагою залишиться зміст виховання загалом як інтегруючого чинника усунення соціальних деформацій і забезпечення повноцінного соціального розвитку.

МАЙБУТНІЙ МЕНЕДЖЕР: ОСОБИСТІСНІ ОРІЄНТИРИ ПРОФЕСІЙНОГО ВИБОРУ

*Дзекун Ю. О.
Полтава, Україна*

Перш ніж обрати майбутню професію, молода людина повинна як самотужки, так і спираючись на сторонню думку чи допомогу, максимально точно визначити: ким же саме їй, конкретній особі, найбільш доцільно стати, де вона зможе не тільки успішно самореалізуватися, а й отримати прийнятну віддачу, адекватну уявленням про гідне становище в суспільстві та матеріальне забезпечення.

При цьому дуже важливо звернути увагу на таку сторону професії, що привернула увагу майбутнього абітурієнта, як притаманні їй вимоги до нього як до особистості і можливість ці вимоги задовольнити. Адже існує низка характеристик, не маючи яких, важко або й неможливо досягти успіху в окремих галузях, і можливі проблеми варто виявити заздалегідь.

Сьогодні в закладах загальної середньої освіти набуває поширення практика профконсультації, завданнями якої є допомога школяреві [3, с. 37]:

– усвідомлено й обґрунтовано прийняти рішення щодо вибору професії, профілю навчання, місця роботи. Не секрет, що уявлення щодо останнього в школяра часто часто неточні, поверхневі і не відбивають реальної картини;

– розробити основні шляхи і способи освоєння вибраної професії, місця роботи. Ми вважаємо, що в останньому випадку мова повинна йти не лише про освоєння, а й про пошук і розгляд можливих варіантів, що, ймовірно, в дійсності будуть більш виграшними ніж ті, які обиралися спочатку;

– пізнати свої слабкі і сильні сторони та можливості. Саме цей крок часто є досить болісним для дитини і потребує від дорослого особливої тактовності, розважливості, вміння збалансувати позитив та негатив як у особистісних характеристиках дитини, так і в умовах її життя, що можуть як сприяти реалізації зробленого вибору, так і заважати їй.

Зокрема, якщо не брати до уваги можливостей родини як основного донора освіти, на момент остаточного визначення з майбутньою професією учневі необхідно насамперед враховувати, чи має він необхідні для неї здібності з тієї категорії, які надто важко розвинути за період подальшого навчання, і чи не створюватиме омріяна професія для нього проблеми, здатні переважити її привабливі сторони.

До кола таких, досить «вибагливих» професій слід віднести дуже популярну на сьогодні професію менеджера.

Розглядаючи менеджерів як «прошарок професійних управляючих, головним завданням яких є координація й організація діяльності колективів на основі врахування об'єктивних законів і закономірностей, тобто управління на науковій основі» [2, с. 40-41], відзначаємо, що, хоча в основі їхньої професійної діяльності лежить значна сукупність інформації, напрацьованої за понад століття існування менеджменту як наукової галузі і доступної для опанування в освітньому процесі, проте навіть найблискучіші знання самі по собі є недостатніми для того, аби управлінська діяльність була успішною. Вчені пропонують брати до уваги низку якостей, які в своєму поєднанні повинні бути притаманні тому, хто обирає цю професію, і які в певному вигляді мають бути сформовані вже з старших класів ЗЗСО. Сюди, на думку І. Жалінської та В. Артерчука [1, с. 149], відносяться:

– загальні якості (високий рівень інтелекту, фундаментальні знання, достатній досвід). Звісно, щодо школяра ми розуміємо, що фундаментальність знань говорити зарано, але якщо людина має нахили до управлінської діяльності, вона на цей час уже повинна мати певний управлінський досвід у розробці і реалізації дозвіллевих, волонтерських, іміджевих та інших учнівських проєктів, яких у сучасних школах чимало і інтерес до яких для таких дітей є закономірним;

– конкретні якості (ідейно-моральні: світогляд, культура, мотивація; науково-професійні: знання, досвід, компетенція; організаційні якості: вміння добирати і розставляти кадри, планувати роботу, забезпечувати контроль; психофізичні якості: добре здоров'я, схильність до системного мислення, тренувана пам'ять тощо). У нашому випадку, коли про роботу з кадрами ще не йдеться, варто також звернути увагу на розвинений самоконтроль, що, зазвичай, добре простежується в навчальній діяльності, здатність раціонально розраховувати зусилля, розумно розпоряджатися своїм часом тощо. Не останню роль відіграють також біопсихічні властивості, і зокрема, тип темпераменту: інтроверту, а надто меланхолікові, керівна діяльність даватиметься важко, причому, не лише з технологічної точки зору, але й буде виснажливою в психоемоційному плані;

– специфічні особистісно-ділові якості (комунікабельність,

емпатійність, стресостійкість, красномовство тощо). Саме ці якості досить легко простежуються у школярів, але вони повинні поєднуватися з попередніми двома групами, аби в сукупності забезпечувати успішну управлінську діяльність.

Отже, вибір управлінської професії – серйозний крок, у готовності до якого повинна бути аргументована впевненість як самого учня, так і педагогів, що повинні допомогти йому об'єктивно оцінити свої можливості.

Список використаних джерел:

1. Жалінська І.В., Артерчук В.О. Сучасні підходи до розвитку особистості керівника. *Економіка і суспільство*. 2016. Вип. 6. С. 148-153.
2. Полуяктова О. В. Підготовка менеджерів та практиків управління. *Глобальні та національні проблеми економіки*. Миколаївський національний університет імені В.О. Сухомлинського. 2018. Вип. 21. С. 39-43.
3. *Професійна орієнтація старшокласників: теорія і практика: науково-методичний посібник [для вчителів] / За ред. О. В. Мельника. – К.: “Четверта хвиля”, 2009. – Вип. № 1. – 230 с.*

ПАТРІОТИЧНЕ ВИХОВАННЯ УЧНІВ ЗАСОБАМИ КРАЄЗНАВСТВА

*Донець Ю. В., Барбінова А. В.
Полтава, Україна*

Краєзнавство належить до типу комплексних наук. Воно поєднує в собі природознавчі, історичні, мистецтвознавчі відомості, факти з історії літератури та науки. Єдність цих наук навколо краєзнавства полягає в тому, що одна місцевість містить відомості з різних наук, що становлять комплексне уявлення. Визначна особливість та сила краєзнавства в тому, що воно приділяє велику увагу окремим персоналіям, історії науки, історії літератури, історії архітектури місцевого оточення.

Наукові основи проблеми патріотичного виховання досліджувалися в працях класиків педагогічної науки Г. Ващенко, О. Духновича, А. Макаренка, І. Огієнка, С. Русова, Г. Сковороди, В. Сухомлинського, К. Ушинського та ін.

Краєзнавство – це комплекс наукових дисциплін, різних за змістом і методами дослідження, таких, що ведуть до єдиної мети – наукового і всебічного пізнання краю [3].

Краєзнавчі дослідження сприяють підвищенню культурного рівня широкого кола громадськості шляхом створення нових та поповнення існуючих музейних та архівних колекцій, співпраці зі спеціалістами,